

zaam maar vooral snel zijn schip tusschen de patrouille-booten en de ondiepten te manoeuvreren, de lading wordt vliegensvlug gelost en hij is weer in volle zee vóór de stukken van de tegenpartij beduidend verplaatst zijn. Maar wee hem indien hij de positie der stukken niet kent; dan is er alle kans, dat hij plotseling zijn schip verlicht ziet door een zoeklicht en het einde is bijna zeker dat het smokkelschip aan het eind van een sleeplijn de patrouilleboot vergezelt naar de dichtstbijzijnde haven.

Om aan de ondiepe kust te kunnen landen, zouden de smokkelaars van zulke kleine schepen gebruik moeten maken, dat hun bedrijf niet loonend zou kunnen zijn. De moeilijkheid is door een handige oplossing uit den weg geruimd. Met de bondgenooten aan land zijn bepaalde ondiepten een eind uit de kust vastgesteld. De smokkelschepen, daar aangekomen, werpen hun lading vliegensvlug over boord en verdwijnen weer in den nacht; de compagnons aan land komen later om de kisten op te halen. Deze methode wordt veel toegepast; in de beste geheime bars van de Floridasche badplaatsen schenkt men zelfs slechts drank uit fleschen, waarvan de toestand van het etiket aantoont dat zij in zee hebben gelegen. Dit geldt vooral ook als bewijs, dat de drank geïmporteerd is en niet afkomstig van inferieure, inheemsche geheime branderijen.

Een der onaangenaamste ervaringen voor den smokkelhandel is geweest, toen verleden jaar een schip werd genomen, aan boord waarvan de kustwacht een kaart vond, die men vergeten had te vernietigen. Op die kaart waren een aantal ondiepten langs de kust met kruisjes gemerkt.

Nu is de kustwacht een zeer actieve dienst en daarbij weetgierig, zoodat besloten werd ter plaatse eens naar de beteekenis dier kruisjes te speuren.

De bemanning van de stoomsloep die er een dreg liet sleepen, haalde een kist flesschen „good old whiskey” naar de oppervlakte en bij die eene kist bleef het niet. Bovendien duurde het eenigen tijd vóór het den smokkelaars bleek, dat de kustwacht een van hun gemerkte kaarten in bezit had, met het gevolg dat nog menige door smokkelschepen over boord gezette lading door de kustwacht prompt werd opgehaald.

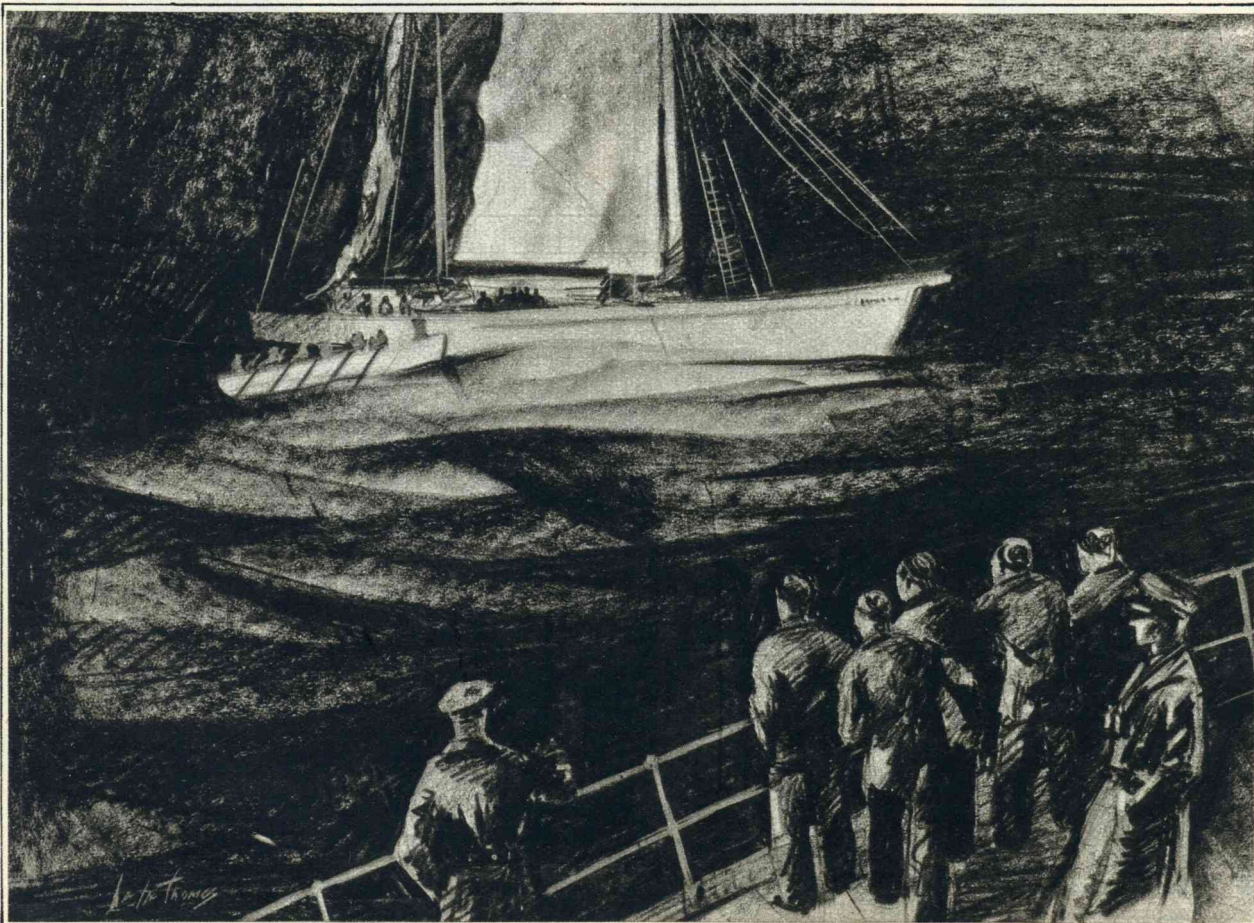
Uit het vorenstaande is gebleken dat de smokkelhandel in sterken drank gedreven wordt door een uiterst sterke en modern ingerichte organisatie, die voor haar bedrijf gebruik maakt van radio en zelfs van vliegtuigen. Los van deze organisatie zijn er ook smokkelaars, die volkomen zelfstandig opereeren. Hij is de werkelijk romantische avonturier, die geen andere inlichtingen verkrijgt dan die zijn geöfend oor hier en daar opvangt. Zijn boot is meestal niet anders dan een afgedankte visschersschuit, die nog zeilen voert of voorzien werd van een motor. Steeds op zijn hoede

vaart hij daarmee heen en weer tusschen de eilanden en Florida; zijn leven ligt in zijn eigen handen en zijn heele fortuin voert hij steeds met zich. Wordt hij gesnapt, dan is hij alles kwijt.

Dat is de 18-karaats smokkelaar, de man die voortkomt uit dezelfde standen waaruit zooveel circumschenden voortkomen, d.w.z. uit alle standen. In het geregelde maatschappelijke leven was voor hem geen plaats; vroeger zou hij cowboy geworden zijn, of goudzoeker; thans is hij „rum-runner”. Hij beschouwt zichzelf als een eerlijk man, en inderdaad vindt men hem niet volkomen vrij van die duistere karaktereigenschappen, die den beoefenaars van een dergelijk handwerk gewoonlijk eigen zijn. De kustwacht kent zulke figuren goed — en respecteren hen in zekeren zin.

Het hoofdkwartier van den georganiseerden smokkelhandel is waarschijnlijk gevestigd op Bimini, een der Bahama-eilanden, oostelijk van Florida. Van hieruit voeren eeuwen geleden de kapers uit, om de met schatten beladen Spaansche schepen aan te vallen. De voortschrijdende beschaving beroofde Bimini van haar belangrijkheid, tot de prohibitie haar die weer terugschonk. In zekeren zin heeft daartoe ook het toeval een handje geholpen. De geschiedenis, zooals de smokkelaars haar vertellen, is deze: Na den oorlog vestigde zich een Engelschman op Bimini. Hij was majoor geweest, in den oorlog verminkt en gegast, en kwam naar den zonneschijn van Bimini om genezing te zoeken. Lucht en zon gaven den majoor zijn gezondheid terug en daarmee energie. In de eenzaamheid van zijn palmeneiland kwam hij op de gedachte hoe gemakkelijk vanuit het Britsche Bimini de dorstige kelen in de Vereenigde Staten gelaafd zouden kunnen worden. Een afstand van 90 mijlen is niet groot voor een snelvarende motorboot, en de majoor begon op goed geluk en eigen gelegenheid de gedistilleerde producten van Old England in de States te importeeren. Daarmee verdiende hij meer geld dan hij ooit had durven verwachten. Hij begon grondig alle mogelijkheden in studie te nemen, met het gevolg, dat zijn bedrijf zich meer en meer uitbreidde. Thans is hij het hoofd van den georganiseerden smokkelhandel; varen doet hij sinds lang nog slechts op zijn eigen jacht en louter voor genoegen. Geruimen tijd geleden reeds heeft hij zijn eerste miljoen verdiend; waarschijnlijk is hij aan zijn derde of vierde bezig. De actie der voorstanders van prohibitie moet hij op royale wijze finantieel steunen! De smokkelaars deelen u in hun verhalen mede dat „de Majoor” — zoo wordt hij algemeen genoemd — maar aan enkele ingewijden bekend is; zijn naam kunnen zij u niet noemen. Maar zeker is dat zijn macht in die streken onbeperkt is, want geen schip met sterken drank verlaat de Bahama-eilanden zonder zijn goedkeuring.

Aldus zijn de toestanden rond de kusten van Florida; de handhavers der wet en de „rum-runners” voeren er dag en nacht strijd; aan weerszijden benut men alle hulpmiddelen der moderne techniek; voor avonturiers is het hier een dorado, de gelukkigen onder hen maken een fortuin, maar sommigen moeten de pogingen daartoe met hun leven betalen. Of, zooals de officier van de kustwacht het uitdrukte, men speelt hier een partij schaak — en wee dengenen die schaakmat gezet worden.

MODERNE ROMANTIEK in Florida. De kustwacht houdt een verdacht schip aan om de lading te onderzoeken.